

Akte 1: Toxologisch Rapport.

Vier keer AC en twaalf keer Taxol.

Maart 2018.

Tot zover dus de roze wolk.

Onze dochter Jet is anderhalve maand oud als ik me voor de eerste keer moet melden op de chemopoli. Voor de AC² kuren moet ik daar in één keer per twee weken naartoe, alwaar ik dan voor twee uur ingeplugd word. Job heeft op het krijtbord op de koelkast een afstreekkalender getekend. Die is nog intimiderend leeg.

Het zien inlopen van de eerste chemo was een haast surrealistische ervaring. De orangerode vloeistof die langzaam via een infuus naar binnen sijpelt: een net zo geruststellend als beangstigend idee. Ik ben zo blij dat we die indringer in mijn borst gaan aanpakken, maar ik ben gelijktijdig doodsbang voor wat gaat komen.

De bijwerkingen zijn heftig. Tijdens het Paasweekend loop ik rond alsof ik een topavond op een festival heb gehad, maar dan zonder de fijne ervaringen van een wilde avond dansen en spacen. Warmtepieken, duizelig en paniekaanvallen. Jet is bij mijn ouders. Het zorgen voor haar, ze is nog zo klein, gaat niet als ik net vergiftigd ben.

We hebben een kleine televisie voor op onze slaapkamer aangeschaft en na iedere dosis duik ik een halve week onder. Job is nu niet alleen halftijds zijn dochter maar ook zijn vrouw kwijt. Ik ken kraamperiodes die leuker en minder eenzaam zijn. De lijn met kraamkaarten wordt nu aangevuld met sterkte-kaarten, het huis staat vol bloemen (alsof ik al dood

² Combinatiechemo bestaande uit Adriamycine (merknaam voor doxorubicine) en cyclofosfamide, vandaar AC (Integraal Kankercentrum Nederland, 2023).

ben) en ik laat Job nog één keer foto's van Jet en mij maken. Nu heb ik mijn haar nog.

Tot grote verbazing van de verpleging wandelde ik na de tweede dosis nog met mijn eigen haardos de polikliniek binnen. Vaak begint het haar namelijk rond dag veertien flink uit te vallen. Bij mij zat het nog muurvast, alhoewel ik er zo vaak aan voelde dat ik bang was dat ik het er waarschijnlijk zelf gewoon uit trok. Uiteindelijk heb ik toch een pruik laten maken. Ik was namelijk oprecht verrast door de kwaliteit en, heel opportuun, mijn eigen risico bij de zorgverzekering heeft Jet er met haar komst al doorheen gejaagd, dus ik hoef niet zoveel bij te betalen. Uiteindelijk zal ik de pruik niet dragen, het voelde niet goed. Iedereen in huis heeft 'm opgehad, de baby en poezen inclusief. Maar ik kan mijzelf er niet mee zien.

"Ach," zei mijn zus, "dan bewaar je 'm toch voor carnaval?" Leuk voor als ik als mijzelf verkleed wil.

Het uitzoeken van de pruik is een beleving op zichzelf. Stel je een Harry Potter verhaal voor, maar dan de zieke variant. In de pruikenzaak staat een metershoge wand vol dozen met pruiken en een trap op wieltjes alwaar de eigenaar, die zich na het voelen en bekijken van mijn eigen haar opstelde als een heuse Olivander,³ ras opklom en zocht naar het perfecte haarstuk voor mij (met een kern van feniksveren en dragonstring, vanzelfsprekend). Ik mag van de eigenaar geen pruik meer zeggen. Pruiken dragen we met carnaval. Dit zijn haarstukken. Naast het haarstuk heb ik flink geïnvesteerd in mutsjes en sjaaltjes. Dat hele ziekzijn kost bakken met geld.

Kort na het uitzoeken van het haarstuk begon mijn haar uit te vallen. Ik trok tijdens het douchen hele plukken eruit, wat confronterend en verdrietig was. Op het moment dat mijn haarstuk klaar was, heb ik mijn laatste haren eraf laten sche-

³ Voor de niet Harry Potter kenners; Olivander is de toverstafmaker in de tovenaarswereld (Rowling, 1997).

ren. Klusje van niks, maar met dikke tranen. Thuisgekomen bleken de stoppels verschrikkelijk te irriteren onder zowel mijn pruik als mutsje. Job bleef er bijna in toen hij mij in de achtertuin met een stuk Duct Tape de stoppels eruit zag harsen. En heel eerlijk, deze Sinéad⁴ look kan ik best hebben. Ik heb in ieder geval mijn wimpers en wenkbrauwen nog. En ik neurie nu de hele dag 'Troy' (O'Connor, 1987).

Op de dagen dat Jet bij opa en oma is, probeer ik tussen het lamlendig en ziek zijn door, te videobellen met haar. Er verandert zoveel, zij lijkt iedere dag te groeien en ik wil dat niet missen. Jet schrikt gelukkig niet van mijn kale hoofd. We lijken zo zelfs nog meer op elkaar.

April 2018.

Naarmate de lente vordert, breekt mijn lijf verder af. In april, op de verjaardag van wijlen onze koningin, wordt lading drie gezet. Mijn haar is zo goed als verdwenen. Om in vorstelijke sferen te blijven: ik zie eruit als Prince William van Engeland als ik onbemutst rondloop.

Ik ben erg moe en heb botpijn. Mijn linkeroog wordt ook steeds slechter. In 2015 ben ik daar al eens aan geopereerd, maar de tumor lijkt terug gekomen. Die operatie moet opnieuw. Maar de behandeling tegen de kanker heeft voorrang gekregen op de oogoperatie, wat maakt dat ik langzaam blind word aan dat oog. Geen prettig vooruit'zicht' en veel zorg.

Lijdzzaam heb ik een workshop wenkbrauwtekenen ondergaan met lotgenoten, die ik op uitzondering van José, bijna geen van allen trok. De chemo lost mijn misantropie niet op, maar die workshop heeft mij wel een tas vol dure crèmes en make-up opgeleverd. Alhoewel de nagellak van Chanel en mascara van Shiseido gezien het feit dat ik op termijn zowel

⁴ Sinéad O'Connor was een Ierse zangeres die naast haar hits (waaronder Troy) beroemd was vanwege haar kapsel (of het ontbreken daarvan).